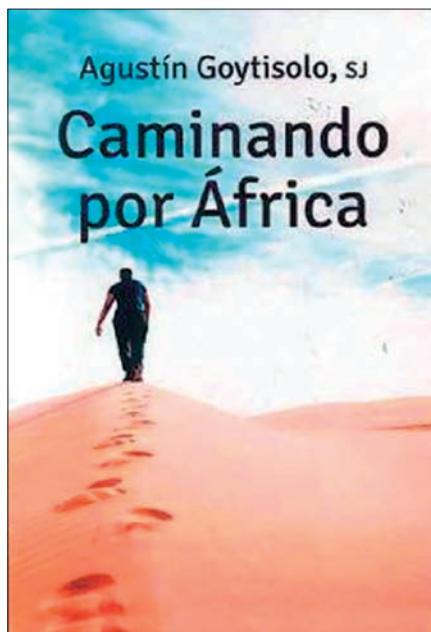

CRÍTICA LITERÀRIA

JOSEP RAMBLA
Jesuïta

Un gran testimoni de fe

AGUSTÍN GOYTISOLO, SJ

Caminando por África

Ediciones Mensajero, 2019, 110 pàg.

Agustín Goytisolo marxa cap al Txad l'any 1968. Hi fa una immersió a fons. Al llarg de mig segle a l'Àfrica, al Txad i Burkina Faso, combina l'acció pastoral amb l'acció social a escoles, dispensaris, acollida de malalts de sida... Viu les dures temporades de sequera que solen precedir les pluges i, enmig d'una pobresa insultant, va amarant-se de la riquesa de la gent: alegria, acollida, amistat...

Ara, a *Caminando por África*, Goytisolo ens presenta el seu itinerari personal, pastoral, social i un testimoni de fe: una fe ben arrelada en la vida de la gent, sobretot dels pobres. El to planer i familiar de la comunicació d'una vida tan rica i variada fa la lectura d'aquest llibre fàcil i captivadora.

En presentar-lo, el dijous 10 d'octubre em va demanar parlar de l'última etapa de la seva vida africana: el servei de l'espiritualitat. Són anys que marquen un viratge, no un canvi de sentit, en la seva entrega a l'Àfrica, perquè amb una visió profunda, l'Agustín intueix l'amenaça de la globalització de la superficialitat i de la indiferència, epidèmia que patim en l'hemisferi nord.

El servei de l'espiritualitat es configura des de l'experiència personal del Crist i des de la vivència de la realitat de cada dia, amb tot el que això comporta de fidelitat, de combat i de solidaritat amb els altres. El llibre ens n'ofereix exemples que ens mostren com el Centre Espiritual de Burkina Faso que ha impulsat no és un lloc aïllat, sinó que respon també al servei als pobres. Uneix evangelització amb ajuda humanitària. En una perfecta síntesi, afirma: «*La misión es la alegría de compartir nuestra fe, que viene unida a la del compartir el pan y la vida.*»

Però el signe evangèlic, si voleu la música de fons, de l'espiritualitat i el servei espiritual del Centre de Burkina Faso és el goig, el goig de viure, l'alegria de l'evangeli com diria el papa Francesc. I això és el que el mateix Agustí ha experimentat i ha volgut compartir amb els seus estimadíssims germans i germanes africans: «*Hay que dar testimonio de la posibilidad de vivir el Evangelio y de que el conocimiento y el amor de Jesús que vive hoy en su Iglesia pueden llenar la profundidad de nuestro corazón. Y esto permite vivir felices...*»

RAUXA

El Papa

El Bisbe de Roma ho és de tots els cristians catòlics. L'escullen els cardenals després de deliberar tots plegats, pregar i deixar-se inspirar per l'Esperit. És així des de fa segles i és acceptat per tothom. L'escollit és una persona humana amb una manera de ser concreta, unes virtuts i també uns defectes, fins i tot aquells que han estat declarats sants. Com que no hi ha dos Papes iguals, és inevitable que els fidels tinguem preferències i és normal que les manifestem.

Hi pot haver raons legítimes que ens moguin a la simpatia o l'antipatia, però la fidelitat al Bisbe de Roma està sempre —en qualsevol circumstància— per damunt del nostre gust personal i de les nostres filies i fòbies. És molt fàcil ser fidel al Papa quan hi estem en plena sintonia perquè opina com nosaltres o comparteix la nostra sensibilitat espiritual; però la fidelitat es posa a prova de debò justament quan aquell a qui l'hi devem ens incomoda o ens trenca esquemes que crèiem absoluts i, malgrat tot, fem l'esforç d'humiliar-nos per estar-hi en plena comunió i reconèixer-lo com a pastor. La fidelitat cristiana no és cap ganga que un es pugui treure i posar segons li convingui o li vingui de gust; és una virtut, un estat de vida que s'ha d'exercitar constantment i que té un vincle directe amb la humilitat. Ens agradi més o ens agradi menys, al papa Francesc se li deu obediència. Qüestionar aquest principi esgrimint mil raons, per més santes que siguin, és convertir-se en víctima del relativisme i del sempre còmode gust personal.

EDUARD BRUFAU